Р Е Ш Е Н И Е
№ 44149

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 73 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **11018** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Ъ. Т. Д. (I. T. D.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , чрез адв. А. А. М., против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“), обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 16.07.2026г., издаден от М. Р.– завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., по заявление за издаване на виза № BTZ 26010948V, подадено на 11.06.2026г.
В жалбата и в представената по делото писмена защита от процесуалния представител на жалбоподателя са развити доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Поддържа се, че отказът е постановен при неспазване на изискванията за форма и мотиви по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ, тъй като съдържа единствено бланкетни твърдения, които не намират опора във фактите по преписката. Твърди се съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Жалбоподателят аргументира, че изводът на органа за размер на пенсията под законовия минимум в Република Б. почива на груба фактическа грешка, породена от вземане предвид на частично изравнително доплащане вместо на основната месечна пенсия. Навежда се, че с представените официални документи от осигурителния институт на Република Т., банковото удостоверение за налични парични средства в евро в българска търговска банка и осигурения подслон за срок от две години, са изпълнени кумулативно всички материалноправни изисквания за получаване на виза за

дългосрочно пребиваване като пенсионер. Оспорва се като напълно произволен и недоказан вторият мотив в отказа – че основанието „пенсионер“ ще се използва с цел бизнес. Изтъква се, че административният орган е изградил извода си единствено върху субективни предположения на трето лице, съдържащи се в сведение, снето от органите на МВР, което е недопустимо. Поддържа се също, че отказът нарушава принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и правото на личен живот по чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/, като необосновано засяга личната сфера и плановете на лицето за установяване в страната след пенсиониране. По същество се претендира отмяна на оспорения отказ и връщане на административната преписка на консулския орган със задължителни указания за издаване на визата.

Ответникът– Завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., редовно призован чрез Министерството на външните работи, не изпраща представител в съдебно заседание. С молба от 01.09.2026 г., подадена чрез юрисконсулт Е. К., е представена административната преписка и е направено искане за служебно изискване на документите от проведената съгласувателна процедура от Дирекция „Миграция“ – МВР.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена по реда на чл. 137, ал. 7 от АПК, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 73 състав, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.06.2026г. Ъ. Т. Д. /I. T. D./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] в [населено място], е подала в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., Заявление за издаване на национална виза за дългосрочно пребиваване с № BTZ 26010948V. Като основание за искането е посочено чл.15, ал.1 във връзка с чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ – лице, получило право на пенсия съгласно законодателството на държавата си на произход и разполагащо с достатъчно средства за издръжка в страната. В заявлението е заявен планиран период на пребиваване от 15.08.2026 г. до 15.02.2027 г. /180 дни/ и е посочен адрес на пребиваване в Република Б.: област Т., [община], [населено място], [улица].

Видно от административната преписка, към заявлението за издаване на виза жалбоподателят е представила редовен национален задграничен паспорт № U., издаден на 12.08.2021г. от компетентните власти на Република Т. със срок на валидност до 12.08.2031г.; официално удостоверение от Институцията за социална сигурност на Република Т. (SGK), Областна дирекция– И., Център за социално осигуряване и официален превод на български език, удостоверяващо, че Ъ. Т. Д. е пенсионер, има признато право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 4/1-а от Закон № 5510 /л.48/; официална справка за изплащане на пенсии от SGK – И. с официален превод на български език /л.45/; банково удостоверение изх. № 40 от 04.05.2026 г. от „Интернешънъл Асет Банк“ АД – клон Т., удостоверяващо, че Ъ. Т. Д. притежава сметка в евро № BG 96 IABG 7093 14 01215201 с налично салдо в размер на 3 982,50 евро; нотариално заверен договор за заем за послужване на недвижим имот от 23.03.2026г., сключен със собственика Ю. А. Ю. за жилищна сграда в [населено място], общ. П., [улица], за срок от 2 години, считано от 01.05.2026г.; нотариално заверена декларация-съгласие от собственика от 23.03.2026г.; медицинска застрахователна полица № 600000003410297 от 08.06.2026 г. с покритие 30 000,00 евро за срок от 365 дни; свидетелство за съдимост от 03.02.2026г., установяващо, че лицето не е осъждано; препис-извлечение от турските регистри на населението от 09.02.2026 г.

По делото са приобщени документи, изготвени в рамките на съгласувателната процедура по НУРИВОВР и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г., а именно материали от проверка на

група „Миграция“ при ОДМВР– Т. /докладна записка рег. № 363р-15497/24.06.2026г., писмено сведение от Ю. Ю. от 23.06.2026 г. и становище рег. № 363р-16089/30.06.2026 г./. От тях е видно, че при проверката е установено, че адресът в [населено място] е действителен и представлява жилищна сграда с 3 стаи, обитавана от собственика. В снетото сведение Ю. Ю. е посочил, че лицето е пенсионерка, като на въпрос за намеренията ѝ е записано: „Намерения – не знае точно, може би свързани с бизнеса на мъжа ѝ“. Въз основа на това група „Миграция“ при ОДМВР – Т. е изразила възражение, приемайки, че целта е бизнес и че пенсията е под минималната за страната. Отразено е, че спрямо лицето няма наложени принудителни административни мерки.
По делото е постъпило писмо рег. № М-8832 от 01.10.2026г. /л.31/ на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което уведомява съда, че съгласувателната процедура по заявление № BTZ 26010948V е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Т., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като кандидатката не е идентифицирана като заплаха за националната сигурност на Република Б..
На 16.07.2026г. М. Р.– завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., е издал оспорения Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с посочено основание- чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В допълнителни забележки е отразено: „Посоченият размера на пенсията на апликантката е под минималната пенсия в Република Б.. Не е доказана целта за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в страната, като получените данни сочат, че основанието- пенсионер ще се използва с цел бизнес.“ Формулярът е връчен на 31.07.2026 г., а жалбата е подадена на 17.08.2026 г.
В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства официален превод на документ „Данни за изплащане“ от SGK– И. с А. № 20117 от 22.10.2026г. за изплатените пенсии от януари до октомври 2026г. и удостоверение от SGK – И. от 21.10.2026г. с А. № 20101 от 21.10.2026г., установяващи непрекъснат пенсионен доход: от януари до юни 2026 г. – регулярна месечна пенсия от 20 000,00 турски лири /с две премии по 4000,00 турски лири през март и май за Байрама/; от юли 2026 г. след индексация – 22 287,83 турски лири; от август до октомври 2026 г. – регулярна пенсия от 23 552,00 турски лири (около 451,00 евро месечно).
Въз основа на установените факти съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.
Съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване подлежат на съдебно обжалване, когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. Жалбоподателят изрично се позовава на засягане на правото на личен живот по чл. 8 от ЕКПЧ, аргументирайки, че необоснованият отказ препятства избора й на житейска реализация при валидно придобито пенсионно право. Съгласно трайната практика на ВАС (Решение № 1805 от 17.02.2026г. по адм.д. № 11234/2025 г.; Решение № 2995 от 17.03.2026 г. по адм.д. № 888/2026 г.), твърдението за нарушаване на права по Конвенцията обуславя пълната процесуална допустимост на съдебния контрол върху акта.
Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените към административната преписка заповеди - Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република Б. в [населено място], Република Т., с която М. Р. - консулско длъжностно лице /КДЛ/, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и

изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.
Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ на от М. Р., завеждащ консулска служба Република Б. в [населено място], е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.
Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.
Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че „Посоченият размера на пенсията на апликантката е под минималната пенсия в Република Б.. Не е доказана целта за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в страната, като получените данни сочат, че основанието- пенсионер ще се използва с цел бизнес.“ Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.
Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.
Както бе посочено по –горе, в хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на Ъ. Т. Д. /I. T. D., като становището на ДАНС е положително.
В конкретния случай водещ мотив за отказа е становището на ОДМВР– Т.. То е изразено в рамките на процедурата по съгласуване и във връзка с изискването на чл.30, ал.2 от НУРИВОВР и чл. 18 от И. № КОВ–04–02–35/15.08.2013г. В становището е посочено, че след фактическа проверка на посочения искането за виза адрес в [населено място], обл.Т., [улица] е установено, че адресът е действителен и наемодател се явява живеещия на същия адрес наемодател Ю. А. Ю.-

български гражданин. Според сведението, дадено от същия, апликанта по искането за виза се явява приятелка на братовчедка му, която живее в Т., която е трайно установена в Република Т.. Наемодателят не може да посочи на колко години е чужденката, а само посочва, че живее в [населено място], Република Т. в собствено жилище, пенсионерка. Уточнява, че чужденката по никакъв повод не е посещавала посочения адрес до настоящия момент. Според наемодателя чужденката има намерение да влиза и пребивава с бизнес цел свързан с бизнеса с мебели на съпруга й и евентуална търговска цел, но не и трайно да се установява на посочения адрес.
Извършени са и справки в АИС на МВР, в следствие на които е установено, че по отношение на регистрирани влизания и излизания на чужденеца в проверен 3 годишен период, същата няма регистрирани влизания и пребивавания, което налага извода, че договора за наем с сключен с посредник. Освен това е заключено, че видно от искането за виза апликанта е посочил като цел на пребиваване- в качеството си на пенсионно осигурено лице, а получените данни сочели, че е с цел- бизнес, уточнено е, че спрямо чужденката T. D. I. няма действащи принудителни административни мерки, които да възпрепятстват влизането и пребиваването на същата в Република Б.. Предвид тези установявания, директора на ОД МВР Т. е възразил по искане № BTZ 26010948 V от 11.06.2026г. - О.- ген. консулство за виза тип “D” на основание чл.15, ал.1 във връзка с чл.24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ от турската гражданка T. D. I. - [дата на раждане] в Република Т., гражданство- Република Т., паспорт № U. валиден до 12.08.2031 г. на следните правни основания:
1. На основание чл.10, ал.1, т.17 и чл.24 от ЗЧРБ, а именно: чужденката не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и надеждността на направените от същата изявления.
2. Видно от искането за виза апликанта е посочил като цел на пребиваване- в качеството си на пенсионно осигурено лице, а получените данни сочат, че целта на пребиваването е с цел- бизнес.
3. Посоченият размер на пенсията на чужденката е под минималната пенсия за осигурителен стаж и възраст за Република Б..
Тези фактически установявания на практика са възприети от компетентния орган и са възпроизведени в оспорения отказ.
Данните по делото обаче дават основания на настоящия състав да приеме за основателни оплакванията, наведени с жалбата. Мотивите на съда за това са следните:
На първо място, изводът за размер на пенсията под законовия минимум за Република Б. е фактически необоснован. По силата на чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ и чл.14, ал.1, т.5 от ППЗЧРБ кандидатът следва да докаже право на пенсия и стабилни, редовни и достатъчни средства за издръжка. Органът е допуснал фактическа грешка, възприемайки частичното плащане от 1 073,51 турски лири от 04.02.2026г. за размер на пенсията, игнорирайки основния размер за януари от 18 926,49 турски лири /общо 20 000,00 турски лири или около 382,50 евро/, който надхвърля минималния размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст в страната към 2026г.-347,51 евро /680,00лв./. Освен това от приложените доказателства е видно, че регулярната пенсия на жалбоподателя е индексирана на 23 552,00 турски лири /около 451,00 евро/ месечно. Наред с това по сметката ѝ в българска търговска банка са налични 3 982,50 евро и е осигурен безвъзмезден подслон за 2 години /в този смисъл е и Решение № 4689 от 08.05.2025 г. по адм.д. № 5457/2024 г. на ВАС/, с което изискването за достатъчно средства е напълно

удовлетворено.
На следващо място, мотивът за скрита „цел бизнес“ по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е изцяло недоказан. Единственият му източник е сведението на Ю. Ю., съдържащо думите „не знае точно, може би свързани с бизнеса на мъжа ѝ“. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК органът носи доказателствената тежест за съществуването на фактическите основания. Административен акт не може да почива на предположения и догадки на трети лица /Решение № 7663 от 08.07.2026г. по адм.д. № 4886/2026г. на ВАС/. Съдът намира за необходимо да посочи и че статутът на пенсионер не отнема гражданската дееспособност на лицето и не е несъвместим с притежаването на търговски дружества.
Освен това, по преписката е налице изрично положително становище на ДАНС от 01.10.2026г., потвърждаващо липсата на заплаха за националната сигурност. След като конкретните възражения на група „Миграция“ за недостиг на средства и бизнес цел се опровергават, отказът остава лишен от законово основание.
По изложените съображения оспореният отказ следва да бъде отменен. Тъй като издаването на виза е в изключителната компетентност на консулските органи, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на Завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място] за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.
Предвид липсата на направено искане от страна на жалбоподателя за присъждане на съдебно-деловодни разноски, съдът не дължи произнасяне по реда на чл. 143 от АПК.
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ във връзка с чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 73 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ъ. Т. Д. /I. T. D./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /вид „D“/, обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване от 16.07.2026 г., издаден от М. Р. – завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., по заявление от 11.06.2026 г.
ИЗПРАЩА административната преписка на Завеждащ консулската служба в Консулската канцелария на Република Б. в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по заявление от 11.06.2026г., подадено от Ъ. Т. Д. /I. T. D./, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона,

дадени в мотивите на настоящото решение.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.